

Library: Βιβλιοθήκη Γυμνασίου Πλατανιά
Category: Ελληνική λογοτεχνία->2. Λογοτεχνία
Year: 1975
Pages: 229

Review

Το 2ο διήγημα του Γιατρού και πολιτικού Κώστα Χιωτάκη εκδόθηκε το 1975 με τίτλο : "Με χειροπέδες". Παρακάτω η περίληψη του βιβλίου γραμμένη από τη μαθήτρια Ευη Παντελάκη στα πλαίσια της συλλογικής εργασίας "Αφιέρωμα στο λογοτεχνικό έργο του Κωστή Χιωτάκη"

Με χειροπέδες (Περίληψη)

Ο Κ. Χιωτάκης αφηγείται μέσα στο βιβλίο του, την ιστορία του Νικόλα, ενός εξόριστου κομμουνιστή και ταυτόχρονα την ιστορία όλων των πολιτικών κρατουμένων κατά τη διάρκεια της εφτάχρονης δικτατορίας του Παπαδόπουλου. Ο Νικόλας όπως και οι άλλοι αγωνίζεται για την ελευθερία τους, για την εξάλειψη της φτώχειας και γενικά για ένα καλύτερο αύριο. Στα Γιούρια όπου είναι εξόριστοι οι συνθήκες είναι αντίξοες, οι αγωνιστές χάνουν τις ελπίδες τους και ζουν με τα βάσανα τους. Μέχρι και οι πιο δυνατοί αποχωρούν. Παρόλα αυτά οι άνθρωποι πού και πού ξεχνιούνται και αρχίζουν το γλέντι. Μια μέρα ανακοινώνεται πως η απομόνωση θα φύγει για Λέρο. Μετά από το ταξίδι, αφού αντάλλαξαν νέα, συνειδητοποίησε πως οι φύλακες εκεί ήταν στην ίδια κατάσταση. Οι πολιτικές κουβέντες άναβαν και η επιθυμία για τη δικαιοσύνη φούντωνε. Οι άνθρωποι προσπαθούσαν να ξεχαστούν συζητώντας και λέγοντας ιστορίες για την ειρήνη και την αδελφότητα. Την ίδια περίοδο ο φίλος του Νικόλα, ο Αργύρης έπαθε καρδιακή προσβολή. Όταν έφτασε ο χειμώνας τα πράγματα χειροτέρεψαν, οι συζητήσεις μάκραιναν, τα νεύρα φούντωναν και οι άρρωστοι χειροτέρευαν. Η παρέα του Νικόλα ονειρευόταν ένα λαό χωρίς βάσανα, πείνα και πόλεμο. Οι γιορτές μπήκαν με ευχές τραγούδια, χαμόγελα και με μια ιδεολογική σύγχυση. Κάποιοι φίλοι του Νικόλα άρχισαν να παρατάνε τον αγώνα. Ένα απόγευμα ανακοινώθηκε

πως ο μπάρμπα- Πανάρετος θα έφευγε για κάποιο Νοσοκομείο στην Αθήνα. Μετά την εγκατάσταση του και κατά τη διάρκεια της παραμονής του αντιμετώπισε μια πολύ άγρια συμπεριφορά από τους φρουρούς, αυστηρούς κανονισμούς αλλά και συμπονετικά βλέμματα από τους γιατρούς και διαμαρτυρίες για καλύτερη ζήση. Εκείνη την περίοδο όλα κι όλα έδειχναν απολύσεις. Όμως αντί να φύγουν άρρωστοι, ανάπηροι ή οικογενειάρχες, έφευγαν παιδιά όπως ο Νικολής. Μετά από το ταξίδι και την επανένωση με τους δικούς του, άρχισε να ξαναπροσπαθεί για το δίκαιο και ξαναμπήκε δυναμικά στο κίνημα με τη βοήθεια της θείας Μελιτίνης. Βέβαια δεν έλειψαν οι παρεξηγήσεις και οι ανησυχίες από κοντινούς ανθρώπους όπως η μητέρα του, η οποία ήθελε να νοικοκυρευτεί αλλά αυτός συνέχιζε τον αγώνα.